

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνταχόμενον διὰ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ὑπερβολαί, καὶ διὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατρισταρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀντιγράμμα ἀξιόστονον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικῶς . . . 04. 12. — Ἐξωτερικῶς . . . 04. 20. 14. — Ἐξομνησ . . . 0.50 — Ἐξαμνησ . . . 0. — Τριμνησ . . . 2.50 — Τετμνησ . . . 1.50 — Ἀν' ἀνθρώποις ἀποστέλλεται τὴν 1ην ἰσάτου μηνός.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ἸΑΡΥΘΗ Τῶ 1879 ἸΑΡΙΤΗΣ — ΕΒΔΟΜΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Ἐν Ἀθήναις, 8 Δεκεμβρίου 1918	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικῶς. Λεπ. 30. Ἐξωτερικῶς. Λεπ. 35 Ὅλλα ἀποσπορευόμενα ἔσονται, ἐπίσης Λεπ. 80 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδὸς Ἐλευθερίου δὲ, 38, κατὰ τὸ Βαθραμεικόν Ἔτος 41ον. — Ἀριθ. 2
---	--	---	---

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ ΝΕΣΤΟΡ ΜΑΛΟΥ
 [Βραβευμένον ἀπὸ τῆν Γαλλ. Ἀκαδημίαν]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Λίγο καιρὸ ἀφ' οὗ πούλησαμε τὴν Κοκκίνω. ἔφατε κί ἡ τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκριῆς. Πέσου, σά σήμερα, ἡ μάνα-Μπαρμπερίνα μου εἶχε κάμει σβίγγους καὶ τηγανίτες κί ἔφαγα, ἔφαγα!.. Μα φέτος δὲν εἶχαμε πιὰ Κοκκίνω, γὰ μὰς δώση γάλα γιὰ τὴ ζύμη καὶ βούτυρο γιὰ τὸ τηγανισμα.

Πάει! αὐτὴ Κοκκίνω πιά, οὔτε γάλα, οὔτε βούτυρο, οὔτε τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκριῆς! Ἔτσι, ἔλεγα μέσα μου, καταλυπημένος.

Μὰ ἡ μάνα-Μπαρμπερίνα μου εἶχε κάμει μιὰ ἐκπλήξη: Ἄν καὶ δὲν συνήθιζε νὰ γυρεύη, γύρευε γι' ἀγάπη μου ἓνα κουτάκι γάλα ἀπὸ μιὰ μὰς γαϊτόνισσα, κομματὶ βούτυρο ἀπὸ μιαν ἄλλη, καὶ σὰ γύρισα στὸ σπίτι, χὰτα τὸ μεσημέρι, τὴ βρήκα νὰ χύνη ἀλεύρι ἓ ἓνα μεγάλο πηλιγὸ τσουκάλι.

— Μπῶ! ἔκαμα πλησιάζοντας ἀλεύρι.

— Μάλιστα, μου ἀποκρίθηκε μὲ χαμόγελο ἀλεύρι, Ρεμῆ μου ἔφατο, ἀπὸ ἀλεύρι ἀπὸ τιτάρι. Ἄκου τὸ πῶς μυρίζει!

Δὲν ἐτόλμησα νὰ ρωτήσω τί θὰ γινόταν αὐτὸ τὸ ἀλεύρι, ἴσα-ἴσα γιὰτ' εἶχα μεγάλη ἐπιθυμία νὰ τὸ μάθω. Καὶ γι' ἄλλο λόγὸ ἀκόμα, δὲν ἤθελα νὰ δεῖξω πῶς ἤξερα τί Κυριακὴ ἦταν ἐκείνη, γιὰ νὰ μὴ λυπηθῆ ἡ καίμενη ἡ μάνα-Μπαρμπερίνα.

— Καὶ τί κάθουν μὲ τὰλεύρι; μὲ ρώτησε αὐτὴ.

- Φωμί.
- Φωμί. Μα καὶ τί ἄλλο;
- Καὶ χυλό.
- Καὶ χυλό. Μα καὶ τί ἄλλο;
- Τί ἄλλο;... Δὲν ξερω.

— Ξερεῖς, ξερεῖς πολὺ καλά. Μὰ σὰν καλὸ παιδί ποὺ εἶσαι, δὲ θέλεις νὰ τὸ πῆς. Ξερεῖς πῶς σήμερα εἶναι ἡ τελευταία Ἀποκριῆ, ἡ μέρα ποὺ κάθουν σβίγγους καὶ τηγανίτες. Ἐπειδὴ όμως ξερεῖς καὶ πῶς δὲν ἔχουμε βούτυρο καὶ γάλα, δὲν κοτῆς νὰ μιλήσης γι' αὐτά. Ἔτσι δὲν εἶναι;

— ὦ, μαμά!

— Ἐνοια σου ὄμω; κί ἐγὼ πῆρα τὰ μέτρα μου... Δὲ θὰ κακοκαρδίσης τέτοια μέρα. Κύτταξε τὴν καστέλα!

Τὴν ἀνοῖξα γρήγορα-γρήγορα, κί εἶδα τὸ γάλα, τὸ βούτυρο, μερικὰ αὐγά καὶ τρεῖς πατάτες.

— Δὲς μου ὁδὸ ταύγα, μου εἶπε, καὶ παρὲ σὺ τίς πατάτες, νὰ τίς ξεφλούδισες.

μάνα Μπαρμπερίνα, καὶ δὲ θύναθη καλά! Ἀνέβαινε όμως καλά. Σὲ μέρη-μέρη ἐβλεπα κάτι σὰ ραγίσματα καὶ κάτι σὰ φουσαλιδὲς. Κί ἀπ' ὅλη τὴ ζύμη ποὺ γίνονταν ἄλοσα, ἔβγαίνε ἄραια μυρωδιὰ ἀπ' αὐγά καὶ γάλα.

— Σίγισε ξυλαράκια! μου εἶπε ἡ μάνα-Μπαρμπερίνα. Θὰ μὰς χρειαστῆ καλή φωτιά, χωρὶς κατὸ.

Τελοσπάντων ἀνάγκη τὸ λύγχο.

— Ρεμῆ, βάλε ξύλα στὸ τζάκι!

Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ μοῦ ἔαναποῦν τὸ λόγο, ποὺ περιμένα μὲ τόση ἀνυπομονηαία. Σὲ λίγο μιὰ μεγάλη φλόγα ἀνέβηκε ἀπ' τὸ τζάκι στὴν καμινάδα κί ἡ τρεμουλιαστὴ τῆς λάμψη γέμισε τὸ σπίτι.

Ἡ μάνα-Μπαρμπερίνα ξεκρέμασε τὸ τηγάνι καὶ τὸ ἔστησε πάνω ἀπ' τὴ φλόγα.

— Δὲς μου τὸ βούτυρο.

Ἦξε μὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ μαχαιριοῦ ἓνα κομματὶ σὰν καρδὴ καὶ τάρριξε στὸ τηγάνι, ἀπὸ ἔλωσε μὲ τσιτσιρίσματα.

— Ἄ, τὴν καλή, τὴν δὲ ἐπικίχη μυρωδιὰ, ποὺ εἶχαμε τόσον καιρὸ νὰ τὴν ἀπολαύσουμε!

— Ἄ, τὴ ραιδὴ, τὴ γλυκεία μουσικὴ, ποὺ ἔκανε τὸ βούτυρο, καθὼς σφύριζε καὶ τσιτσιρίριζε στὸ τηγάνι!

Μὰ ὅσο κί ἔνι πρόσεχα ἡ αὐτὴ τὴ μουσικὴ, μὲ φάνηκε σὰ νὰ κούσα βήματα στὴν αὐλὴ μὰς.

— Ποῖος ἐρχότανε νὰ μὰς ἀνησυχήσῃ τέτοια ὄρα; Κάποια γαϊτόνισσα βέβαια, γιὰ νὰ μὰς γυρεύῃ φωτιά.

Μὰ δὲν ἔμεινε πολὺ μὲ αὐτὴ τὴ σκέψη, γιὰτὶ τὴν ἴδια στιγμὴ, ἡ μάνα-Μπαρμπερίνα πῆρε μιὰ κουτάλια ζύμη ἀπ' τὸ τσουκάλι καὶ τὴν ἔριψε στὸ τηγάνι. Ὁ πρῶτος σβίγγος ροδοκοκκίνιζε. Ἔ, δὲν ἦταν στιγμὴ γιὰ νὰ γὰμ τὸ νοῦ μου ἄλλο!

Ἐνὰ μπατσούνη σκούνταψε στὸ κάτωφλι κί ἀμέσως ἡ πόρτα μὰς ἀνοῖξε μὲ ὄρη.

— Ποῖος εἶναι; ρώτησε ἡ μάνα-Μπαρμπερίνα, χωρὶς νὰ γυρίσῃ.

«Κί ἔπειτα ἔφαγε ραγδαία βροχή...» (Σελ. 1, στ. α')

Κί ὅσο ξεφλούδιζα ἐγὼ κί ἔκοβα φέτες-φέτες τίς πατάτες, ἐκείνη ἔσπαζε ταύγα μέσα σταλεύρι κί ἄρχισε νὰ τὸ δουλεύη, ριχνώντας λάπου-λάπου κί ἀπὸ μιὰ κουτάλια γάλα.

Ἀφ' οὗ ἐγοιμάστηκ' ἔτσι ἡ ζύμη, ἡ μάνα-Μπαρμπερίνα ἔβαλε τὸ τσουκάλι ἐπὶ τὴ γόβολη, καὶ δὲν εἶχαμε πιὰ παρὰ νὰ περιμένουμε, γιὰτὶ τὸ βράδυ, στὸ δεῖπνὸ, θὰ τρώγαμε σβίγγους καὶ τηγανίτες.

Νὰ πῶ τὴν ἀμαρτία μου, ἡ μέρα μου φάνηκε ἀτελείωτη καὶ καθὲ τόσο τηγανίνα καὶ σήκωνα τὸ πανί, ποὺ σκέπαζε τὴ ζύμη.
 — Μὴ καὶ θὰ κρούσῃ! μὲ φώναζε ἡ

«Ένας άνθρωπος είχε μπη μέσα κι' η φλόγα που τον εφύτιζε πλέρια, μούδριζε πως φορούσε άσπρη μπλούζα και κρατούσε μπαστούνι χοντρό.

— Αποκρούετε, βλέπω, σεις εδώ-μέσα, είπε με τόνο τραχύ. «Α, μην ενοχληθίτε!..

— Παναγία μου! έρώνας! εύθος ή μάνα-Μπαρμπερίνα, άρνώνοντας χάμου το τσουκάλι. Καλέ, σύ 'σαι. Ρεόλουμ; (*)

«Έπειτα μ' έπιασε από το χέρι και μ' έσπρωξε προς τον άνθρωπο, που είχε σταθή στα κατώφλι.

— Ο πατέρας σου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ψυχοπατέρας μιά φορά!

«Έφρεξα κ' εγώ να τον φιλήσω, μα μ' έσταμάτησε με την άκρη του μπαστούνιου του.

— Ποιος είναι τούτος-δω; ρώτησε.

— Ο Ρεμής, καλέ!

— Μα δε μου είχες πη;...

— Ναι, γαί... σου είχα πη... μα δεν ήταν αλήθεια...

— Α, δεν ήταν αλήθεια... έτσι πές μου!... δεν ήταν αλήθεια.

«Έκαμε λίγα βήματα σ' έμένα, με το μπαστούνι του πάντα σηκωμένο και, χωρίς να το θέλω, τραβήχτηκα.

Μα τί είχα κάμει; Σε τί είχα φταίξει; Γιατί τέτοια ύποδοχη, έχω εγώ πηγαινά να τον φιλήσω;

«Δεν έλαβα καιρό να λύσω τις διάφορες αυτές απορίες, που μούρχουνταν ή μια άπάνω στην άλλη.

— Αποκρούετε, βλέπω, σεις εδώ-μέσα! είπε πάλι. Δε μου κωκοφίνεται, γιατί έχω πείνα γερή. Τι τρώμε απόψε;

— Έκανα σβίγγους.

— Τα βλέπω. Βέβαια όμως δε θα δώσης σβίγγους για δείπνο, σ' άνθρωπο που έκαμε σαράντα μίλλια με τα πόδια!

— Μα δεν έχω τίποτα. Δε σε περιμέναμε, βλέπεις.

— Πως τίποτα;... Τίποτα για να δειπνήσω;

Κύτταξε ολόγυρα.

— Να βούτυρο!

«Σηκώσε τα μάτια του στο ταβάνι, στο μέρος που άλλη φορά κρεμούσαμε το λαρδί.

Μα το ταγγέλι τώρα ήταν άδειο κι' από το κάτερο κρεμούνταν μόνο μερικές πλεξούδες σκόρδα και κρομμύδια.

«Έβριζε με το μπαστούνι του μια πλεξούδα και είπε:

— Νά, τέσσερα-πέντε κρομμύδια, λιγάκι βούτυρο κι' έχουμε σούπα πρώτης. Βγάλε το ζυμάρι απ' το τσουκάλι και βάλε να βράσουν τα κρομμύδια.

«Η μάνα-Μπαρμπερίνα, χωρίς καμμία αντίλογια, βιάστηκε να κάμει ό,τι της είπε ο άντρας της, που είχε καθήση, κιόλα σ' ένα σπασμι αντίκρυ στο τζάκι.

«Εγώ δεν τολμούσα ναφίσω τη θέση που με είχε στείλει το μπαστούνι και, ακολουπώντας στο τραπέζι, τον κυττάζα.

«Ήταν καμμία κεντηγάρια χρονιά άνθρωπος, με στρυφνό πρόσωπο και ύψος τραχύ. Το κεφάλι του έγερνε προς το δεξή του ώμο, εξ αίτίας της παλιάς πληγής, κι' αυτή ή παραμόρφωση έκανε το εξωτερικό του ακόμα πιο αποχρυστικό.

«Η μάνα-Μπαρμπερίνα είχε ξανά-βάλει το τσουκάλι στη φωτιά.

— ΕΙ με τόσο λίγο βούτυρο θα μου κάμης τη σούπα; της φώναξε.

«Και παίρνοντας ο ίδιος το πιατο με το βούτυρο, τάδειασε όλο στο τσουκάλι.

«Ότε βούτυρο πιά, ούτε σβίγγος!

«Σε κάθε άλλη στιγμή, τέτοια στέρηση θα με πειραίνε πολύ. Μα τώρα δε μ' έννοιαζε, ούτε για σβίγγους, ούτε για τηγανίτες. Άλλο δεν συλλογιζόμουν, παρά πως ο άνθρωπος αυτός, που φαινόταν τόσο σκληρός, ήταν ο πατέρας μου.

«— Ο πατέρας μου!... ο πατέρας μου!» Αυτή τη λέξη έλεγα και ξανά-λεγα με το νού μου.

«Ποτέ μου δεν είχα ρωτήσει σοβαρά τι λογής πράγμα είναι ο πατέρας κι' είχα έτσι-άοριστα, αμυδρά, την ιδέα πως είναι μάνα με χοντρή φωνή. Μα βλέποντας αυτόν, που μούπερτε τώρ από τον ουρανό, αίσθανόμουν τρόμο και πόνο.

«Έκαμα να τον φιλήσω και μ' έσπρωξε με το μπαστούνι του. Γιατί; Η μάνα-Μπαρμπερίνα δε μ' έσπρωχνε ποτέ σ' αν ήγαινα να τη φιλήσω απέναντίας, μ' έπαίρνε στην αγκαλιά της και μ' έσπρωγγε δυνατά.

— «ΕΙ μου φώναξε» τί κάθεσ' έτσι, σαν παγωμένος; Δε βάνεις, καλλίτερα, πιατά στο τραπέζι;

«Τακίθηκα να κάμω ό,τι μου είπε. Η σούπα είχε γίνει. Η μάνα Μπαρμπερίνα τη έκένωσε στα πιατά.

«Τότε σηκώθηκε από τη θέση του, κάθισε στο τραπέζι, κι' άρχισε να τρώη, σταιματώντας μόνη κάπου-κάπου για να με κυττάξη.

«Εγώ χαμηλώνα τα μάτια μου, όταν άπαντούσα τα δικά του. Τον κρυφοκύνταζα όμως. Κι' ήμουν τόσο άνήσυχος, τόσο φοβισμένος, που δεν είχα δρεξη να τρώω.

— «Έτσι λίγο τρώς πάντα; με ρώτησε άξαφνα.

— «Όχι δά! τοσ' αποκρίθηκε ή μάνα-Μπαρμπερίνα. Τρώεις καλά.

— Τόσο το χειρότερο... Να μην έτρωγε τουλάχιστο!

«Δε μιλούτα καθόλου. Μα κι' ή μάνα-Μπαρμπερίνα δεν είχε περισσότερη διάθεση για κουβέντες. Πηγαινόρχουνταν, για να ύπηρετη πρόθυμα τον άντρα της.

— Δεν πεινάς λοιπόν; με ρώτησε αυτός.

— Όχι.

— Καλά. Άντε τώρα να πλαγιάσης και κοιμάσε να κοιμηθής άμέσως, γιατί έχω θυμώσω, δ!

«Η μάνα-Μπαρμπερίνα μούριζε μια ματιά, σά να μούλεγε πως έπερτε να-κούσω χωρίς αντίλογια. Μ' αυτή ή σύστατη ήταν περσιτή. Δε είχα κανένα σκοπο να επαναστατήσω!

«Όπως στα περισσότερα χωριά σπι-τα, ή κοζίνα μας ήταν και κρεββατο-κάμαρα. Κοντά στο τζάκι, ό,τι χρειαζούνταν για το φαί: το τραπέζι, ή κασέλα, ο μπουζές. Στην άλλη άκρη, ό,τι χρειαζούνταν για τον ύπνο: απδ' δω, το κρεβάτι, της μάνας-Μπαρμπερίνας, από κει, το δικό μου, μέσα σ' ένα μεγάλο ντουλάκι του τούχου, σκεπασμένο με κόκκινο μκερντέ.

«Γδυθήκα και πλαγιάσα όσο γρηγοώ-τερα μπορούσα. Να κοιμηθώ όμως ά, ήταν άλλο!

«Δεν κοιμάται κανένας όταν τον προ-τάζουν κοιμάται μόνο σά νυστάξη και σαν είναι ήσυχος.

«Μα εγώ ούτε νυστα είχα, ούτε ήσυ-χία. Απέναντίας, ήμουν φοβερά ταραγ-μένος κι' ακόμα πολύ δυστυχής.

«Ο άνθρωπος εκείνος ήταν ή πατέρας μου. Γιατί λοιπόν με κακομεταχειρί-ζουνταν έτσι;

«Με το μούτρο κολλημένο στον τοίχο, προσπαθούσα να διωξώ αυτές τις ιδέες και να κοιμηθώ, όπως με είχάν προσ-τάξει.

«Αδύνατο! Που να μου έρθη πια ύ-πνος! Ποτέ μου δεν αίσθανόηκα τον έ-αυτό μου πιο ξυπνητό!

«Υστερ' από λίγη ώρα, — δεν ξέρω πόση, — άκουσα κάποιον να κλησιάζη το κρεβάτι μου.

«Από το βαρύ, το άργο, το σурτό βήμα, κατάλαβα πως δεν ήταν ή μάνα-Μπαρ-μπερίνα.

«Μια θερμή κνοή φύτηξε στα μαλλιά μου. Μιά πνιγμένη φωνή ρώτησε:

— Κοιμάσαι;

«Μιλιά εγώ. Το φόβερό εκείνο «εγώ θυμώσω» άντηχούσε ακόμα σταυτιά μου.

— Κοιμάται, είπε ή μάνα-Μπαρ-μπερίνα. Μόλις πέσει, άμέσως τον παί-νει ο ύπνος. Είναι το συνήθει του. Τώρα μπορείς να μιλήτης και μη φοβάσαι πως θακούση.

«Το σωστό βέβαια ήταν να τους πω πως δεν κοιμούμουν. Μα φοβήθηκα μη «θυμώση».

— Τι γίνεται ή δίκη σου; ρώτησε ή μάνα-Μπαρμπερίνα.

— Τήν έχασα! Οι δικαστάδες είπαν πως ήταν λάθος δικό μου να βρεθώ κάτω απ' τις σκαλωσιές. Έκείνη την ώρα και πως ο έργολάβος δε μου χρωσάσι τί-ποτα.

«Και κύτπησε με το γρόθο του το τρα-

πέλι δυνατά κι' άρχισε τις βλαπτήμιες.

— Η δίκη γάθηκε, είπε πάλι: σε λίγο πάνε άδικα τόσα λεπτά κι' εγώ, σακάτης, άρρωστιάρης, γέρος, χωρίς δουλειά και χωρίς κομμάδεμα. Και σα να μην έφταναν όλ' αυτά, γυρίζω στο σπίτι μου και βρίζω ένα παιδί... Δε μου λές, σε περικαλώ, γιατί δεν έκα-μας όπως σου είπα να κάμης;

— Γιατί δε μπόρετα, να;

— Δε μπόρεσες να το κάς στ' Ορ-φανοτροφείο;

— Δεν κατάνε έτσι ένα παιδί, που το βύζαζαν, το μεγάλωσαν και ταγακούσε.

— Δεν είναι όμως παιδί σου.

— Έ, καλό, θα το πήγαινα... έσπυ-ρο ήθελες... Μα ίσα-ίσα εκείνες τις ή-μέρες μου άρρωτησε.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

«Αγαπητοί μου, «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ» ε-χε ως τώρα ένα δικό της, άς ποδύμε, στίχημα ορθογρα-φίας. Συντηρητική πάντα μα και φιλο-προση, προσπαθού-σε να κοροεύη τα ά-κρα, να βαδίξη στη μέση και να νεωτε-ρίξη με μέτρο και με προσοχή. Έτσι,

αμα είδε πως έφρατ ή κατάλληλη στιγμή, καθιέρωσε, στο λογοτεχνικό της μέρος, — ποίημα, μωβιστήρημα, διήγημα, χρονο-γράφημα, — τη δημοτική γλώσσα, κρα-τώντας όμως την ορθογραφία της καθα-ρεύουσας. Ά νοίξτε κι' όχι άνοίξτε η, ποτήρι κι' όχι ποτήρι, τής —κατά τους παλιούς διατάλους που τώκωναν από το ταις τρέποντας το α εις η κι' υπογράφοντας το ίατα, — κι' όχι τίς, έχω πέση κι' όχι έχω πέσει κτλ κτλ, όπως τα βλέπατε ως τώρα και τα έζέρετε. Σήμερα όμως βλέπει την αναγκη ναρίση καταμέρος κι' αυτό το σύστημα και να παραδεχτή την ορθο-γραφία των διακόλιων, όχι πια της καθα-ρεύουσας, παρά της δημοτικής. Κι' ο λόγος είναι που ή δημοτική μπήκε πια στο Σχολείο με την ορθογραφία της. Κι' ή «Διαπλάσις», σα συντηρη-τικό φύλλο, πρέπει να πηγαίνη πάντα σύμφωνα με το Σχολείο.

«Δεν γίνεται άλλοιως. Δεν ήταν σω-στό, άλλα να διαβάζον τα παιδιά στο Σχολείο τους κι' άλλα να διαβάζουν στη Διαπλάσι τους. Μιά φορά που κάναγώ-στικά, τα διδαχτικά βιβλία, όσα είναι:

γραμμένα στη δημοτική, έφαρμόζον ένα ώρισμένο πια ορθογραφικό σύστημα, που καθιερώνεται μ' αυτό τον τρόπο, χρέος έχει κι' ή «Διαπλάσις» ό,τι γράσει στη δημοτική, να το γράρη με το ίδιο σύ-στημα. Έννοείται πω, είναι και το σωστότερο, το λογικώτερο. Κι' ο μόνος λόγος που ή «Διαπλάσις» δεν το έφαρ-μόζε ως τώρα, αν και το παραδέχουνταν, ήταν για να μην έργεται σε αντίθεση με το Σχολείο. Έτσι, από το περα-σμένο φύλλο, το πρώτο του καινούργιου μας χρόνου, ή ορθογραφία, ή δημοτική ορθογραφία της «Διαπλάσεως», άλλαξε όπως είδατε.

«Οι κυριώτερες διαφορές είναι οι ακό-λουθες:

«Το θηλυκό άσθρο, στην ονομαστική του πληθυντικού, είναι και γράφεται οί, όπως και άρσενικό. Οί λαός δηλαδή, όπως έλεγε οί άγ τρες, είπε κι' οί γυναι-κίς. Τα δύο άρθρα έγιναν ένα.

«Η ύπόθετη των παλιών διακόλιών, πως το θηλυκό σί έγεινε ή, είναι παραλο-γισμός, που δε χωρεί στην καινούργια γραμματική, τη φωτισμένη από το φως της Έκιστήμης.

«Το θηλυκό άσθρο, στην αιτιατική του πληθυντικού, είναι τίς, με γιώτα. Το ταις δηλαδή έγεινε ταις βραχύ, (όπως το λένε ακόμα σε μερικά μέρη), κι' έ-πειτα, τίς, ακόμα βραχύτερο. Οί παλιοί διατάκοι που έννομιζαν πως το τίς είναι από ταις και τώ γραφον τής ή της, δεν ήξεραν Γλωσσολογία. Θέλεγε τώρα κα-νένας πως μπορούσε να γράφεται κι' έτσι, για να μη συγχέεται με την αντωνυμία τίς. Κανένας φόβος. Στη δημοτική, τέ-τοια αντωνυμιά δεν ύπάρχει. (Μένο μία γενική τίνας και μία ιδιωματική ονο-μαστική τινάς.)

«Τα θηλυκά πρώτοκλιτα σε ις, -εως, στη νέα μας γλώσσα έγιναν, κανονικά, πρώτοκλιτα σε η-ης. Άνοίξτε-άνοίξτε-ως, πόλις-πόλεως; ή άνοίξτε της άνοί-ξη-ς, ή πόδη της πόλης. Πλη-θυντικός: οί άνοίξτες, οί θλίψες, οί λέςες. (Μερικά δεν έχουν πληθυν-τικό. Π.χ. δε μπορούμε να ποδύμε οί πόλιες. Σε τέτοια περίπτωση λέμε ή οί πόλιες ή οί πολιτίες ή οί πολιτίδες ή οί χάρτες. Το ίδιο κι' όταν είναι λέξη, που δεν έχει τριωτή πολύ στο στόμα του λαού. Π.χ. ή τούψη, ή προκήρου ή.

«Στην πληθυντικό μπορεί να πη κανείς οί τούψεις, οί προκήρτες.)

«Η νέα μας γλώσσα έχει δυο ΠΟΥ. Ένα ανατορικό (—σ' οποιός, ή οποιά, το οποιόν) κι' ένα τοπικό άπέρρημα. Το πρώτο θέλει όξεται: «ο άνθρωπος π ο ύ ήρθε, το παιδί π ο ύ σου είπα». Το δεύ-τερο θέλει περισπωμένη: «Που να πάω; Από π ο ύ είσαι;» (Υπάρχουν τώρα και μερικές περιστάσεις, που δεν είναι ούτε καθαυτό ανατορικό, ούτε κα-

θαυτό τοπικό. Π.χ. «Μ' έστριξε ή ποτα-πλή, που κήγα να σκάτω». Έδώ είναι αντί του άσ τρε, ή άς π ο υ. Και μπορεί κανείς να θέληνη άστονο ή να του βρνη περισπωμένη.)

«Επίσης ύπάρχουν και δυο ΠΩΣ. Το ένα σύνδεσμος, αντί του ό τι. Το άλλο έπίρρημα τροπικό. Το πρώτο θέλει όξεται: «από είπα πως δεν ξέρω». Το δεύτερο περισπωμένη: «Να μου δείξης π ως να το κάμω».

«Το είναι ή το γράφουμε τώρα με αι, όχι από το άπαρέρρημα, παρά γιατί και τάλλα δυο πρώτοπα γράφονται έτσι. Κι' έχουμε διμάλ: εΙμ ΑΙ, εΙσ ΑΙ, εΙν ΑΙ. Πίει κι' αυτό. Όσο για τον παρακειμένο ή τον ύπερουντέλιμο με το είχα και το έχω, τον γράφουμε με ει κι' όχι με η όπως πριν: έχω πέσει, είχες δείξει ε. Μιά εξαίρεση μόνο κάνουμε, όταν ο τόνος είναι στη λήγουσα: έχω πη, είχες παραπονέθη. Κι' ύστερα από το να και το θα βάζουμε ύποτακτική, (να δείξης, θα πέση), μολονότι κι' αυτή θα την καταγράψουν, γιατί ύποτακτική ή γλώσσα μας δεν έ-χει. (Όπως δηλαδή δεν λέει πια κανέ-νας να λείψητε, να έλθητε, έτσι συμπεριίνεται πως δεν λέει ούτε να λείψης και θα έλθης, παρά να λεί-ψετε, να λείψετε, θα έλθετε, θα έλθεϊς.)

«Οί τόνοι των εγκλινομένων δεν μπαί-νουν παρά μόνο όταν τονίζεται πραγμά-τικά ή συλλαβή. Δηλαδή έδώ μως όδη-γεί το αυτό. Π.χ. το σωμα μου και όχι το σωμα μου: (γιατί ο τόνος τοσ' μου στο α δεν ακούγεται πια.) Άλλα ο άνθρωπος μου, ο σύντροφος σου, δείξε μου το, κτλ.

«Δυο λόγια και για την περισπωμένη. Αυτή στη νέα γλώσσα δεν ύπάρχει. Για την ιστορική ορθογραφία, τη βάζουμε, έκτος από τα ρήματα, μόνο στις λέξεις που είναι της άρναίας: σωμα, χρω-μα, κήπος. Στις νέες όμως λέξεις πηγαίνει πάντα όξεται, κι' όταν ακόμα τονίζεται «μακρά συλλαβή πρό βρα-χείας». Π.χ. ποτήρι, ρουθούνη, τάζεϊδι, τα μαντάτα.

«Αυτό είναι οι κυριώτεροι κανόνες που θα κρατούμε στην ορθογραφία της δημοτικής μας, για να είναι ταιριαστή με την ορθογραφία που θα σάς μαθαί-νουν στο Σχολείο. Άλλά, — το ξαναλέω — μόνο το λογοτεχνικό μέρος της «Δια-πλάσεως» γράφεται στη δημοτική. Τάλ-λο, το ύπηρεσια κ' ο να ποδύμε, είναι ακόμα στην καθαρεύουσα ή στην αναρι-κτη: από τον τίτλο του περιοδικού ός τις «Αηλώσεις της Διαπλάσεως των Παί-διων». Έ, ξ' αυτά δεν μπορεί να κρα-τιούνται οι κανόνες που είκαμε.

Σας άσάβωμαι

ΦΑΙΔΩΝ

(*) Γαλλ. Je déme, Γερμανικός. Στην Έπα-νησο, από συνειδήσεινα αυτό τόνομα, το λένε κοινά Ρε ε ο λ υ μ ο ε. — Σ. Π. Μ.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυστηριώδης υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝΙ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

Σ' ένα νεύμα του μηχανικού, ο Νάβ κι' ο Πέγκροφ έσκυψαν στα πτώματα, για να τα εξετάσουν.

Δέν είχαν κανένα φανερό σημάδι κληγής.

Μόνο αφού τα εξέτασε προσεκτικά, ο Πέγκροφ ανακάλυψε στο μέτωπο του ενός, στο στήθος του άλλου, στο νώμο του τρίτου, στη ράχη του τέταρτου και του πέμπτου, από ένα κόκκινο σημάδακι, ένα μικρό μώλωπα δυσδιάκριτο, που ήταν αδύνατο να εξηγήσουν την προέλευσή του.

— Έχει λοιπόν κτυπήθηκαν, είπε ο Κύρος Σμιθ.

— Μά με τί όπλο; φώναξε ο ρεπόρτερ.

— Με κάποιο όπλο κεραυνοβόλο, που δέν ξέρουμε το μυστικό του!

— Και ποιος τους κεραυνοβόλησε; ρώτησε ο Πέγκροφ.

— Ο Δικαιοκρίτης του νησιού μας, αποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ έκείνος, Άυρτων, που σ' έφερε 'δώ, έκείνος που μάς δείχνει πάλι τη δύναμή του, έκείνος που κάνει για μάς ό,τι δέν μπορούμε να τό κάμουμε μόνοι μας και που τό κάνει κρυμμένος, άόρατος, σαν τό Θεό.

— Άς κυττάξουμε λοιπόν να τόν βροδμεί φώναξε ο Πέγκροφ.

— Ναι, αποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ, άς κυττάξουμε, άς τόν ζητήσουμε. Δέν θά τόν βροδμε όμως, παρα μόνο άν θελήσει ό ίδιος να μάς καλέσει κοντά του.

Η άόρατη αυτή προστασία, ή μυστηριώδης Πρόνοια που έκμηδένισε σχεδόν τη δράση του, συγκινοῦσε μά και συγκροάως επείραζε τόν μηχανικό. Η ύπεροχη που αναγνώριζε, ήταν από έκείνες που πληγώνουν μία υπερήφανη ψυχή σαν τη δική του. Μία μεγάλη καλωτόνη που ένεργούσε σε τρόπο, ώστε να μεταιώνη καθ' έκδηλωτη εύγνωμοσύνη, μαρτυρούσε και κάποια περιφρόνηση προς τούς ευεργετημένους που λιγότευε κάπως, στα μάτια του Κύρου Σμιθ, την αξία της ευεργεσίας.

— Άς ψάξουμε, είπε πάλι, κι' ο Θεός άς μάς άξιώσει να ποδείξουμε μία μέρα στον υπερήφανό αυτό προστάτη, ότι δέν έχει να κάμη με άχαριστούς! Και τί δέν θά έδινε άν μπορούσαμε να τόν ξεκληρώσουμε, να τόν κάμουμε και

μαίς, έστο και με θυρία της ζωής μας, μια οποιαδήποτε χάρη που θά μάς ζητούσε!

Από τήν ημέρα έκείνη, οι άποικοι δέν είχαν άλλο στό νού τους παρά πώς να ανακαλύψουν τόν Άγνωστο. Όλα τούς έσπραχναν να βροδν τη λύση αυτού του αινίγματος, λύση που μπορούσε να ήταν τόνομα ενός ανθρώπου, προκισμένου με κάποια δύναμη άληθινά ανεξήγητη, σχεδόν υπεράνθρωπη.

Σε λίγο, οι άποικοι γύρισαν στο σπίτι της στάνης, όπου οι περικοιήσεις τους ξανάδωκαν γρήγορα στον Άυρτων τις σωματικές και φυγικές του δυνάμεις.

Ο Νάβ κι' ο Πέγκροφ κουβάλησαν τα πτώματα των καταδικών σε δάσος, λίγο μακρύτερ' από τη στάνη, και τάθαψαν βρθειά.

Έπειτα διηγήθηκαν στον Άυρτων όσα είχαν συμβή στο διάστημα της αιχμαλωσίας του. Έτσι ο σύντροφός τους έμαθε πόσα τράβηξε ο καιμένος ο Χάρμπερτ και μαζί του οι άποικοι όλοι. Τού είπαν άκόμα, ότι δέν έπεριμεναν ποτέ να τόν ξαναϊδοῦν, γιατί είχαν τήν ιδέα, ότι οι κακούργοι τόν είχαν σφάζει.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Σ. ΚΑΨΑΛΙΟΣ (Κομικός 'Απόλλων) εν Άθηναις. Α' Βραβειον Ιδίου Διαγωνισμού Δύσεων Πνευμ. Ασκήσεων.

ΧΡΗΣΤΟΣ Ν. ΤΣΑΜΑΛΙΩΤΗΣ (Κομικός 'Αριστοφάνης) εν Κηφισιά Κιουουπόλεως. Α' Βραβειον Ιδίου Διαγωνισμού. Εσκαθόμεντος.

— Και τώρα, είπε στο τέλος ο Κύρος Σμιθ, έχουμε να εκπληρώσουμε άκόμα ένα καθήκον. Από κακούργους δέν φοβούμαστε πιά, δέν είναι όμως και στο χέρι μας για να ξαναγίνουμε κύριοι τού νησιού.

— Γιατί ύπόκαχε κάποιος άλλος! έπρότρεπε ο Πέγκροφ.

— Λοιπόν άς ψάξουμε! αποκρίθηκε ο Γεδεών Σπίλεττ. Άς μην άφίξουμε ούτε τρώπα στο λαδύριθο αυτό των ριζοβουνιών τού Φραγκλίνου! Ά, φίλοι μου, άν βροδθηκε ποτέ ρεπόρτερ μπροστά σε μυστήριο άληθινό, αυτός είμ' εγώ!

— Και δέν θά γυρίσουμε στο Γρανίτικο Παλάτι, είπε ο Χάρμπερτ, άν δέν βροδμε τόν ευεργέτη μας.

— Ναι, αποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ, θα κάμουμε ό,τι μπορούμε, ό,τι είναι ανθρωπίνως δυνατό. Άλλά, τό ξαναλέω, δέν θά τόν βροδμε, παρα άν μάς τό επιτρέψει.

— Θα μείνουμε στη στάνη; ρώτησε ο Πέγκροφ.

— Άς μείνουμε, αποκρίθηκε ο μηχανικός. Έχει τρόφιμ' άρκετά κι' είναι πολύ κοντά στον Φραγκλίνου. Και πάλι, άν χρειασθί, τ' άμαξι πάει γρήγορα στο Γρανίτινο Παλάτι.

— Καλά, είπε ο ναύτης. Μία παρατήρηση μόνο θα κάμω.

— Τι;

— Το καλοκαίρι προχωρεί και δέν πρέπει να ξεχνούμε ότι, πριν τελείωση, έχουμε τήν ύποχρέωση να κάμουμε ένα ταξείδακι.

— Ταξείδακι; Για ποῦ; ρώτησε ο Γεδεών Σπίλεττ.

— Για τή νήσο Θαδώ, αποκρίθηκε ο Πέγκροφ. Είναι ανάγκη ν' άφίσουμε, έκεί μία σημείωση για τόν Άυρτων, έκεί μία σημείωση για τόν Άυρτων, να γράφη δηλαδή που βρίσκεται ολοένα, γιατί τό πλοιο τού λόρδου μπορεί να γυρίσει να τόν πάρη. Και ποιος ξέρει μήν είναι κι' άργά;

— Και με τί λογαριάσεις να κάμης αυτό τό ταξείδι, Πέγκροφ; ρώτησε ο Άυρτων.

— Με τόν «Καλότυχο».

— Μά «Καλότυχος» δέν υπάρχει πιά; φώναξε ο Άυρτων.

— Τι; ο «Καλότυχος» μου δέν υπάρχει πιά; βουχήθηκε ο Πέγκροφ και σηκώθηκε όρθος.

— Όχι! αποκρίθηκε ο Άυρτων. Οι καταδικαι τόν ανακάλυψαν στο λιμανάκι του, έδώ κι' όκτώ μέρες, μπήκαν μέσα, βγήκαν στη θάλασσα και...

— Και; έκαμε ο Πέγκροφ με άγωνία.

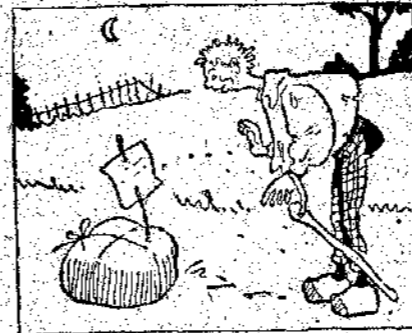
— Και, μη έχοντας πιά ένα Μπομπ Χάρβεϋ να κυβερνά, έπεσαν άπάνω στους βράχους και τό καικι έγεινε θρύψαλα.

— Ά, τούς κακούργους! ά, τούς έλεεινούς! φώναξε ο ναύτης.

— Πέγκροφ, τού είπε τότε ο Χάρμπερτ, πιάνωμάς τον από τό χέρι! έννοια σου και μάς θά κάμουμε άλλον «Καλότυχο», μεγαλύτερο, μάλιστα. Όλα τα σιδερικά, όλα τα ξάρτια τού βρμιού είναι στη διαθεσή μας.

— Ναι, αποκρίθηκε ο Πέγκροφ, τό ξέρεις όμως, ή δέν τό ξέρεις, πως χρειάζονται πέντε έξη μήνες, για να κτισθί

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΠΛΗΞΗ ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Ο χαλός Χαζίδης γύρισε κείνο τό βροδν από τήν ταβέρνα, όπου τού είχε τραπέζι ένας έάδελφός του, κι' ή φυσική του χαλιμάρα είχε μεγαλώσει από τό κρασί που ήπιε... Άξαφνα σκοντάφτει σ' ένα δέμα, πεταμένο και στη μέση τού δρόμου. Τό δέμα αυτό είχε μέσα μία ολόκαιρη φροσιά, σχεδόν ολοκαίνουργη, κι' απέξω μία πινακίδα που έγραφε: «Διαβάτη! άν φορέσης αυτά τά

ρούχα, θά προκλήσημιά μεγάλη έκπληξη για σενα.» — Τι καλά σου τό βρήκα πρώτος! συλλογίσθηκε με χαρά ο χαλός Χαζίδης. Κι' άμέσως έφόρεσε κείνα τά ρούχα κι' άρχισε να τουγυρίζει, περμίνοντας τήν έκπληξη. Και σε λίγο... νά τήν! Τόν άρπαξαν τέσσερα χέρια, που άνηκαν σε δύο άγίους χωροφυλάκους και τόν κουβάλησαν άρον-άρον στο άστυνομικό Τμήμα... Έκει πέρασε τή νύκτα

του. Και τό πρωί που τόν είδαν και τόν έγνώρισαν, τού είπαν πως είχε γίνει λάθος, πως τόν είχαν πάρει για κάποιον κλέφτη που ζητάσαν και που για να κερδίσει, φαίνεται, καιρό ο πονηρός, είχε άρπάξη τού ρούχα του από δρόμο, με τήν έλπίδα πως κάποιος χαλός θά βρισκόνταν να τά φορέσει και να τόν πάρουν γι' αυτόν! Αδύ ή ήταν ή μεγάλη έκπληξη που έπρόκυψε... ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΤΡΟΣ

ένη παραβάκι τριάντα-σαράντα τόννογ, — Θα τό κάμουμε με τήν ησυχία μας, είπε ο ρεπόρτερ, και θάναβάλλουμε, γι' αυτό τό χρονο, τό ταξείδι της νήσου Θαδώ.

— Κι' άν γυρίση φέτος ο λόρδος;

— Τι να σου κάμω, άγαπητέ μου Πέγκροφ! αποκρίθηκε ο μηχανικός, δέν γίνεται αλλοιώτικα, άς ελπίσουμε μόνο, ότι αυτή ή άναβολή δέν θά βλάψη.

— Άχ, τόν «Καλότυχο» μου, τόν καιμένο μου τόν «Καλότυχο»! φώναξε ο ναύτης, άπαρηγόρητος για τόν χαμό τού καιμιού, που ήταν τό καμάρι του.

Άλήθεια, ή καταστροφή τού «Καλότυχου» ήταν πολύ δυσάρεστο έπεισόδιο για όλους τούς άποίκους, που άποφάσισαν γούθς να κάμουν καινούριο πλοιο τό γρηγορότερο. Κι' αφού πήραν αυτή τήν άπόφαση, δέν έφρόντισαν πιά γι' άλλο, παρα για τήν εξερεύνηση των ανεξερευνητών μερών τού νησιού.

Άρχισε από τήν ιδέα έκείνη μέρα, 19 Φεβρουαρίου, κι' έβάσταξε ολόκληρη εβδομάδα. Η βάση τού βουνού, άνάμεσα στ' αντερείσματά του και στις διάφορες διακλαδώσεις τους — τά ριζοβούνια με μία λέξη, — έσχημάτιζε ένα ιδιότροπο λαδύριθο από λαγκάδια και φαράγγια. Μέσα σ' αυτά τά στενά, ίσως άκόμα και μέσα στο οδυμένο ήφαιστειο, έπρεπε να εξακολουθήση τό ψάξιμο των άποίκων.

Κανένα μέρος τού νησιού δέν ήταν πιο κατάλληλο να προσφέρη κατοικία σε άνθρωπο που ήθελε να κρύβεται. Ο λαδύριθος όμως των ριζοβουνιών ήταν τόσο πολύπλοκος, που ο Κύρος Σμιθ δέν μπορούσε να προδΰ στην εξερεύνησή του παρα με τήν αυστηρότερη μέθοδο.

Οι άποικοι έψαξαν πρώτα όλη τή λαγκάδια που απλώνονταν στα μέση-

βρινά τού Φραγκλίνου και δέχονταν τά πρώτα νερά τού Καταρράχτη. Έκεί ο Άυρτων τούς έδειξε και τή σπηλιά, όπου είχε ζήσει αιχμάλωτος των καταδικών, ως τήν ημέρα που τόν κουβάλησαν, — χωρίς να ξέρη πως και ποιος, — πίσω στη στάνη. (Ήσεται συνέχεια)

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Ο Τάκης και ή Μαρία πέρασαν τή μεγάλη σάλα τού σταθμού και βγήκαν από τό άλλο μέρος, έκεί που θάρθουν να σταματήσουν σε λίγο τά τραίνα.

Θέε μου! πόσο άργει αυτό τό τραίνο! Τι άσχημο που είναι να περιμένη κανείς! Και μάλιστα να περιμένη τόν μπαμπά, που έχει δυό χρόνια να τόν ιδί. Θα τόν γνωρίσει άραγε τόν Τάκη; Ένας κύριος με ένα κασκέτο στο κεφάλι, περνά μπρος από τόν Τάκη.

— Ο' άργήση πολύ νάρθη τό τραίνο, κύριε;

— Ποιο τραίνο;

— Το τραίνο τού μπαμπά.

— Κι' από ποῦ έρχεται ο μπαμπάς σου, μικρούλη μου;

— Μά από τή Χαλκίδα. Πήγε κι' ή μαμά έκεί να τόν δεχτή.

— Ά! μά σε πέντε λεπτά θά είη' έδώ.

Θα πιστεύετε ίσως πως πέντε λεπτά δέν είναι τίποτα; σκουδαί! Πόσο γελασμένοι είσαστε! Δέν τελειώνουν ποτέ αυτά τά πέντε λεπτά. Ο Τάκης πήγαινε, έρχεται, κυττάζει τό ρολόγι του, και κάνει χίλιες έρωτήσεις στη Μαρία, τή μία πού παραξένη από τήν άλλη.

Έάφνω και κάτω, πάνω από τά σκιάνια, φαίνεται ένας μικρός καπνός.

— Νά ο καπνός τού τραίνου.

— Ναι, να τό. Έρχεται, έρχονται! Ο Τάκης κάνει σαν τρελλός. Με κόπο τόν συγκρατεί ή Μαρία.

Τώρα ή μεγάλη μηχανή πρόβαλε στο γύρισμα τού δρόμου με άγκυμάχια και φουομανήτα τρεμαχτικά. Μεγαλώνει, μεγαλώνει μ' ένα μούγκρισμα φοβερό. Νά τήν! Με βοή βροντής κερνά μπρος από τόν τρομαγμένο Τάκη.

Μήπως δε θά αταθή... Ά! έπί τέλους.

Κεφάλια πολλά κροβάλλουν από τα παράθυρα των βαγονιών. Μά πουναι τους λοιπόν.

— Κοιτάξτε, κύριε Τάκη! Μά κοιτάξτε από εκεί.

— Ποῦ να κοιτάξω;

Ο Τάκης τάχασε. Δε βλέπει κία τίποτα. Μονοι όταν έφτασε κάτω από ένα βάρδι και σήκωσε τά μάτια του, είδε ένα κύριο με μαύρα γένεια και κασκέτο με χρυσά γαλιόνια, που έσκούβε ν' άνοδΰ από μέσα τήν πόρτα τού βαγονιού. Μα τί άδέλιος που ήταν! Χωρίς άλλο γιατί τά μάτια του ήτανε καρφωμένα δλο πάνω στον Τάκη...

Ποιος είναι αυτός; ο κύριος; Η καρδιά τού Τάκη χτυπά σαν τό ρολόγι. Κάτι σά σύννεφο περνάει μπρος από τά μάτια του.

Ο κύριος πήδηξε κάτω από τό βάρδι, άρπαξε τόν Τάκη, τόν σήκωσε σαν πομπόλου. Κάτι γένεια μπερα τού γρατσουνίζουν τό πρόσωπο. Τι καλά που είναι! Μία φωνή τού μιλά. Τι γλυκά! Μά δέν άπαντά. Έέχασε όλα τά όμορφα λόγια που είχε να πΰ.

Δυό άλλα χέρια τόν πιάνουν. τώρα. Κι' ένα πρόσωπο πιο μαλακό τρίβεται στο πρόσωπάκι του. Τι καλά που είναι! Και ή μαμά κλαίει και γράει μαζί.

(Α. Lichtenberger). Σ. ΜΑΥΡΙΑΝΗΣ

Χλωμό Εδώνανι, ή Φιλόπατοις Ἑλλήν, ή (:) Χορευτρία τοῦ Ζαλόγγου, ή (:) Νεαρός Συνθέτης, ή Δοξακίμο Ηπειρωτάκι, ή Πειραιῶν Διαβολάκι, ή (τις) Ἑθνικός Ὑμνος ἁ Νικητῆς τῶν Βουλγαροῦ, ή Ἑρδόςος Ἑλλάς, ή Κέραιος ή. (ΜΠ). Μιγά Ἡρώτις, ή. (ΕΘ). Διαπλαστίς, ή Πεταλούδα, ή Τροκόντα, ή Κερέτις Κουκλε, ή Τσαφάιτος, ή (:) Ἑπιγῆς Μέλλον ή. (ΦΜ). Κίμα, ή. (ΓΚ). Χειμώτιδος, ή. (ΕΜ). Ἀναίωτος Ἑλᾶς, ή. Ἀνδιφόμενος Ρόθος ἁ Κόρη τοῦ Παναγαϊκοῦ, ή. (ΑΚ). Μέλλον Νάναρος, ή. (ΣΗ). Ὁρατά Γαλιεῖα, ή. (ΜΦ) Σενιευμένο Κορματόπουλο, ή. (ΑΜ). Καλλιμανήκος, ή. (+ +). Πάλιμος, ή. (ΓΑ). Ἀγγελος τῆς Ἐλευθερίας, ή. (ΝΑ). Διφροσσεφῆς Ἑλλην. (ΑΩ).

Ἀναμνήσεις Ψευδωνύμων:
 Μυγκι, ή. Καρουφίλλι, τοῦ 21. ή Κάκια, ή. Ποντικίνα, ή. Βασίλις τῶν Πόλεων, ή. Ἑλληνικός Παιδῆ, ή. Κόρη τοῦ Βουνοῦ, ή. Λευκεριά, ή. Χαίτης Ποσειωνιάς, ή. Φιλιάτη Ἑλλάς, ή. Μουσικροῖδης Ἀμαλῶν, ή. Νύμφη τοῦ Θεοματικοῦ, ή. Ἰδαῖος τῶν Ἑλλήνων, ή. Ἥσος τῆς Γραβιάς, ή. Σπινθή τῆς Ἐλευθερίας, ή. Τροισύγειη, ή. Ἰωάννης Ἑλλάς, ή. Τσαφάινα, ή. Σκανδαλάρος, ή. Πιπρόν τῆς Ἑρμιου, ή. Χαρῶγελος τοῦ Πόσου, ή. Ἑλληνικόν Ἰδαῖος, ή. Θέμιος Ἀπόλλων, ή. Τροισυδί τῆς Λευκερίας, ή. Ἰσφνης Στέφανος, ή. Σανθὴ Μελαχροινούλα, ή. Δοξακίος Ἰπκος, ή. Ἀνδιφόμενος Μοροπάνι, ή. Ιωανναραλλίνο Διαβολάκι, ή. Ἀγριονάτσι, ή. Τελευταῖος Παλαιολόγος, ή. Χανουσιάνης Πανασός, ή. Φρονός τῆς Ἑλλάδος, ή.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
 Διά 1 έως 10 τὸ πολὸ προστάσει λεπτὴ 50 Διά 100 πρὸς 1000 ἡ 10 λεπτά ἢ 15 λεπτά.
Μ.Μ. ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν.
 ἁ Ναυκόπιος με Χιονοκί, Παρῶσι, Ὁρομῆ, Μεγ. Ἑλλάδα.— ἁ Σπασιμῆνος Λόδος με Ἑλλ. Ὁρο. Γοργ. Ταρῶσι, Ὁρασοῦ, Βασκ. Ἀκροποσι.— ἁ Συνέδορον τῶν Βερραλλίων με Νεαῦ Νεττ. Βαρθαροσ. Ἑλλ. Κορ. τ. Βουν. Ὁρομα, Σουκίωσι. Ναυτοπαῖδα, Ζινετ.— ἁ Ἐπιτάξιμος με Ἀνίλη, Χαροῦ, Ἀγροβιά, Ἡρώτις, Ὁρακῶν.— ἁ Ἑλλάδα, Ὑμ. Ἐλευθ., Ὁρακῶν Νησ., Ἑλλ. Ὁροαν, Φωγῶ Χαροῦ, Μαρονηλάν.— ἁ Νεαρός Νιτίεντιβ με Γλυκὸ Παρῶν, Γοργ. Ταρῶσι, Ὁρο. Ὁρασοῦ, Ἀκροποσι, Μυρῶσι.— ἁ Ἰδιόμορον, Γραβιῆ, Βασπιῖδα.— ἁ Ἰπῆγῆ με Μία. Ζῆ.— ἁ Δορ. τ. Δῶς. Σενάγα τ. Ἑλλ.— ἁ Ὁρειοπόδος Καλαμῶν με Σεν. Ἀδο. Κυσρ. Δαβ. Βασ. Βουλγαροκί, Μανῶν, Γοργη Ταρῶσι, Τρισῶν, Βροβίαν.

Ἡ Διαπλαστὶς ἀπαίτεται τοὺς σὺλους τῆς Ποσειμένη Ἑλληνοπούλων (πολὸ ἑγγράμη, ποὺ εἶμαι τῶρις καλά). Ἄλλῃ ὁμοίως, στείλα μου τὸ πρωτότυπο, νὰ ἴδω πρῶτα ἂν μοῦ κίη.) Μεγάλη Ἰδαῖα (βραδύον ἔπειλα) Μπαρμπαλλῶν (διδασκῆς) Ἡρό. Βουν. (τὰ φύλλα ὑπάρχουν, ποῖς

30 λ. Ἐλατοῦ Κων. Κοκ. (ἑσμά σὺνδληφῆρις) ἁ Γ. Μ. (ὁ Νουμάς δὲν ἐκπῆται ἕσον ἰδαῖα τὸ γραμμα σου εἰς τὸν κ. Ξ. ὁποῖος, ὁ αὐχαισταὶ πολὸ) Ἰδαῖος τῶν Ἑλλήνων (ῶσα τῶ Ὁρο.) Ὑπερήφανος Ἑλλην. (ὁν εἶδα: ἔνομα, εἶδες ἦμας τὸ φηδῶνιό σου τὸ ἴδιο εἶναι.) Χρυσομαλλὸν Ἄδρος (ἄλλα καὶ βῆβια) Κικήν Γ. Πιο. (ἰστυλι καὶ περιμῆνα) Ἀποκατάστηρον τοῦ Βυζαντίου (ἄλλα, αὐχαισταὶ σὴν Ἀφ. Σανθ. παρατιτῆ) Ὑδὸν τῆς Ἑλλάδος (πρῆπει νὰ φρονίσῃς ὡς τὸ π ἐπει ἐν τῆσι) Σανθὴν Ἑλληνοπούλῶν (ποὺ ἔκαμε τῆ Στυσιατικῆ καὶ ὁρῆσι, ὅτι τὰ περισσοτέρα κομματῖα τῆ Ξ. Σ. Ξ. ἦταν φίτος τοῦ Νικητῆ τῆς Ἀθῆνων, τὰ δὲ περισσοτέρα Π. Π. τοῦ Σπασιμῆνος Λόδος) Φόντην (τὸ φηδῶνιό σου δὲν ὀπῆγε τῆ Συλλογῆ) τῶρα τὸ ἑσμαιώσα περιώρισε τὸν ἀριθμὸν τῶν λέξεων, γιὰτὶ μοῦ χρεῖζονται κομματῖα μικρὰ) Ἀφελῆς Δημοσιᾶτι (περσοτικῶ) Ἑθνικὸν Πόθον (ἐχέ καιῶ). Φαληρικὴν Ἀδραν (μὴ τὸ ἀλλῆθης ἔσπειλα) Σπινθῆ τῆς Ἐλευθερίας (ἡ γνῶμη μου εἶνε λαμπρὰ ὅς; εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἔδουσι Συλλογῶν) Ἀσπινοβολοῖντα Ἡσιον (δὲν εἶπα νὰ μὴ τὰ γράφετε ἄλλα καὶ, ἀλλὰ τὸ ἄλλῃ τὸ χωριστῶ κ' ἀπὸ τῆς μᾶ ὀπι τοῦ χαρτιοῦ; πῶς; μπορῶ τῶρα νὰ χρησιμοποίησω αὐτὰ ποὺ στέλλεις; νὰντι γράφω; δὲν ἔχω καιρὸ) Ἰσπελοκορρακῆδα (ἄλλα, εὐχαριστῶ βραδύον ἔπειλα) Τελευταῖον Παλαιολόγον (διὰ τὸ 1919) Ἀφ. Ἀθ. Ρ. (ναὶ, σίμερα τὸ διορθῶν) Ἄρη. Σ. Κοκ. (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐσπαθῶμα) Ρωθῶρον τὸν Κατακτητῆν (δὲν περῶσι) Φρονῶν τῆς Ἑλλάδος (ὄχι, δὲν γίνεται ἀντὶ α νὰ βάλω κ.) Ἑλληνικὸν Κανόνι, (ἄλλα, εὐχαριστῶ, ἔπειλα) Μεγάλην Ἑλλάδα, Σπινθῶν, Ἀδρεωνῶν, Φωιδῶν, Ἰσπανιαν τοῦ Μπιζανίου καὶ κτλ.

Γαργ. Ν. Κ., Ἀρήνη, Ὁρο. Ὁρασοπούλι, Σπασιμῆνος Λόδος, Ἀθῆρων Ὁροανῶν, Γιώτων, Νάρκισσον (ἄλλα, εὐχαριστῶ).
 Ἄαρνοσι.— Ἡρώα, Βαρθαροσ. Ἑλλάδα, Συνέδορον τῶν Βερραλλίων, Ναυτοπαῖδα (ἔπειλα).
 Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔνομα μετὰ τῆς ἡν Δεκεμβρίου, ὑπαπαντήσω εἰς τὸ προσέχῃ.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
 ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἔνδεκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 24ος.— Ἐκαστος τόμος δραχ. 3, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστέλλομενος δραχ. 3,20 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δε. 3,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1918)
 ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 25 ἐν ὄντι.— Ἐκαστος τόμος δραχ. 10 καὶ ραμμῆκος δε. 11. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τῶμου, προσθεῖτα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Ἀσπὶ 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ δε. 1,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.
Οἱ Χρυσόδοτοι τόμοι ἐξηνητῆ

Ἔργων ἕνεκα δὲ τῆς ὑπερῶγου τιμῆς τῶν βιβλιοδετικῶν δὲν δὲ δέδοται πρὸς τὸ παρὸν νέους, διὰ τὴν τῶρα στούχῃζον τὰ δευτικὰ ἐκδοτοῦ χρονοδ. τόμου δε. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 179ου Διαγωνισμοῦ Ἀθῶνων Δεκεμβρίου—Φεβρουαρίου. Αἱ λύσεις δευτὰ μέχρι τῆς 11ης Μαρτίου, ἀλλὰ καὶ πῶρον τῆς προθεσμίας ταύτης ἔφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιουθῆ, ὅπως καὶ τὰς προηγουμ. φύλλοις.]

13. Δελφικός
 Με μετοχὴ ἀντιτίθω * Γνωστέοντος ἐνοῦθη Κτ' ὁ «τελευτῆτα» Ἑλληνας Ἑθῶ: ἔφακροῦθη.
 Ἐσάλη ἀπὸ τοῦ Γαλαξίου

14. Συλλαβόγραφος
 Χωρὶς τὸ ὄλο μου δὲν ἔξῃ. Μ' ἂν τὸ διχοσταῆσι, Ἀπλοῦστατα δύο αὐσφανα Ὁτ' ἰδῆς καὶ διχορήγη.
 Ἐσάλη ἀπὸ Παν. Γ. Λαμπλάτη

15. Στοιχειοτονογράφος
 Μεγάλη δύναμη προβάλλει Ἀπὸ μίᾶ νῆσο Ἑλληνική.
 Ἄν βῆθ' ἄλλῃς διόλου τὸ κεφάλι Κτ' ὁ τόνος μετακινήθη.
 Ἐσάλη ἀπὸ τῆς Μεγάλης Ἰδαῖας

16. Κυβόλεξον
 * * * = Σύνδεσμος.
 * * * = Ρῆμα.
 * * * = Πρῶτον τῆς Π. Γρα. Καὶ καθέως τὰ ἴσα. [ῆς].
 Ἐσάλη ἀπὸ τὸ Ἀθάνατο Εδώνανι

17. Ἐπιγραφή
 I
 Ε Ρ Α
 Τ Ν Α
 Η Α Τ
 Ζητήται ἡ ἀνάγκασι τῆς Ἐπιγραφῆς αὐτῆς.
 Ἐσάλη ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁθάνοῦ

18—19. Μεταμορφώσεις
 1.— Ὁ Φόβος διὰ 5 μεταμ. νὰ γίη Ἰόδιος.
 2.— Ἡ Τῆνος διὰ 5 μεταμ. νὰ γίη Ἄηλος.
 Ἐσάλη ἀπὸ Ἑλ. Ἀ. Σακελλαροπούλου
20. Ποιητικὴ Ἀκροστιχίς
 Τὸ πρῶτον γράμμητῆ, πρῶτη: τὸν κἀτωθι ἰσηνυμένον ἔξῃων, τὸ δευτερον τῆς δευτέρᾳ, καὶ οὕτως καθεστῆ, ἀποτελοῦν Μυστήριον.
 1. Ἅγιο, ἐκ τῶν Πατέρων. 2. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Ρώμης. 3. Πρωτόνομα εὐρωπαϊκῶν. 4. Ζωτικὴ οὐσία. 5. Μοῖρα.
 Ἐσάλη ἀπὸ τῆς Γαλιανῆς Σταυροφόρος

21. Ἑλληνοκυριόφωνον
 ικ - γι - πικ - α - ι - γ - ε - ι
 Ἐσάλη ἀπὸ Μαρ. Ν. Κορῆ

22. Γρίφος
 Η [Ἐγγαλιεῖν] Η [Μαίσι]
 Ἐσάλη ἀπὸ τῆς Λευτεροστοῦς Σκλάβους
Παράδογμα:— Ἡ τετάρτη λέξι τοῦ ὕπ' ἀριθ. 5—9 Μικτικοῦ Γράμματος: εἶναι ἄγος (καὶ ὄχι ἄγος ὄ; ἐνπιῶθη κατὰ ἰδιος).

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταὶ τῶν ὀποιων ἐξῆξῃς ἡδὴ ἡ συνδρομῆ, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διά 1 έως 10 τὸ πολὸ λέξεις με ἀπὸ τὰς ἑσῆς δε. 6 (ἑκάστοτος ὅρος). Πῶρον τῶν 10 λέξ. 20 λέξ. ἢ 15 λέξ. με πῶρον δὲ στοιχεῖα δε. 30 καὶ με κεφαλαία δε. 40. Ὁ χρονοσός στοιχοῦ δε. 1.]

Θεοτικόν Ἰδαῖος, εὐχαριστῶς δεχόμεναι ἁ Δοξί: Βασιλέως, Πέτρον 49. Φαληρικῆν.— Παιδικὸν Ὁρασοπούλο

Ὁρατο Ὁρασοπούλο, χροῖνα καὶ ἄ. ἄ. **ΥΦΟΙΔΕΥΣ**

Ἀσπερία, εὐχαριστῶς γιὰ τὰ συγκατητήρια καὶ τὸ διδοσας ἐπιτάξιον ὑπαρῶτατα! **Μεγάλη Ἑλλάς**

Χιονομένο Ἀδρος, δὲν ἔξῃ: ἔζητησα νὰ με μαντεῖσαι ἐν τούτοις, γιὰ τὸ τῶρον ὁποῦδατο καθορθομα ἔξῃ: ἄ. ἔξῃ: συγγῆρω!!!

ἸΑΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ κλπ. **Κυβόλεξον Ἀδρος**, τὸ ὑπερῶχο: ἄλλα φηδῶνιό μου ἔξῃ, τὸ ἔγκλει: τῶρα καὶ τῶρα: πρῆπει ἀπ' ὄλου; νὰ φηρισῆ: ἔξῃ: ἐργουμάμε λοιπὸν ἔνδερμον ὑποστηρίξιν!

ΠΙΘΝΟΝ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ
ΛΕΑΝΔΡΟΣ Γ. ΖΟΥΚΗΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ
ΣΚΑΝΔΑΛΙΑΡΑ
ΓΣΑΧΙΝΑ
 κλπ. κλπ.

Μετὰ στούς ὄλους τοῦ δὲ φηρισῆσι
 ἔξῃ: ὄλοι: ὠρῶσῆμος τὸ **ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ**

ΚΡΑΤΟΣ ΑΝΙΚΗΤΩΝ
 Ἀποθῆναι: ἄΚρατος: ἄλλα ἀπὸ τούδε ἀπεινοῦθη: Γ. Κουκουβῆτην, Ἀγίου Κωνσταντίνου 33, Ἀθῆνα.

ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ
Ὑποψηφία Δημοψηφισματος

Τὸ ἑρμῆ μου συγγραφήματα εἰς τὸ **Κυβόλεξον Ἀδρος**, γιὰ τὸ Βραδέο τῆς ὄρις: ἀπαντήσῃς Του ἄτην Κουκλή. **ἸΑΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ**

Ἡ γίκη θὰ ἐκκληρώση τὴν
ΕΠΙΔΑ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
 ἸΝ ΕΒΑΘΜΑΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
 Ὅσον αἱ λύσεις, ἀδικαίως φυλλοδίου Ἀθήνησον ἀπὸ 20 Νοε. 1, εἰς 6 Δεκεμ. **Συνοδεύομενα με 26 λεπτά**

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀ. Ν. Πολίτης, Γ. Βάβρολης, Θ. Λέκας, Κίμα τὸν Ἀγλαῶν, Εὐσταθῆς Α. Παναγιῶ, Ἀ. Ν. Κορῆ, Μυρῶσι, Χιονομένο Ἀδρος, Κίμακωφ.

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Ἀσπῆ τοῦ Βέγα. **ΑΡΑΧΜΑΝΙΟΥ:** Ν. Μ. Μπουλουγοῦσος.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Π. Α. Ζῶσι. **ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ:** Ἀ. Σ. Χαμῆρας. **ΙΣΤΙΑΙΑΣ:** Ι. Α. Βλαχοθανάσις. **ΚΑΛΑΜΩΝ:** Γ. Σ. Δουλιῶς. **ΚΑΡΑΘΕΩΣΙΟΥ:** Ν. Μ. Παπακωνσταντινοῦ.

ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Α. Κ. Γεωργίου. **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** Νικητῆς τοῦ Σπῆλι.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
 Ὅλων τῶν ἐνοσῆτων τὸ νόμισμα, καὶ ὅς; καὶ ὄλον τῶν ἀποστέλλομένων δεκτέλων μόνον με τὴν ἴδιαν ταῦ, ἐπέψων εἰς τὴν κληροῦδα καὶ ἐκλήροθη: ὄνοι αἱ ὄνοι Ἀγ. Κ. Γεωργίου ἢ Μεσολογγίου ἢ ἄλλῃς ὄνοι. Ἐκαστῶν ἐν Θεσσαλονικῆ, οἱ ὄνοι ἐνεργῶσαν διὰ 3 μῆνας ἀπὸ τῆς ἑνοσῆτιος